

гарската литература малко-по-малко станала источникъ, изъ когото тие сж земале и готово сж държание за новите понятия, и готови образци за собственната литературна дѣятелность. Твжрде чѣсто ние би биле не въ сжстояние да опредѣлиме тоя ходъ на нѣщата по собствено бжлгарските памѣтници; ние говорихме вече, че тие памѣтници сж сжвсѣмъ рѣдки, защото множество отъ тѣхъ сж погинале въ времената на войните и въ послѣдните нѣколко вѣкове, — истрѣбляле сж са даже и преднамѣренно отъ гржцкото духовенство въ най-ближните до насъ времена; но историческото значение на бжлгарската литература са възстановява по оние руски ржкописи, които сж сжхраниле слѣди отъ своето южно-славянско происхождение.

Такова е било блѣстящето начало на бжлгарската писменность, което е дало на Бжлгария значителна рола за развитието на другите православни славяне. Но независимо отъ правителственното и черковното просвѣщение на Бжлгария, което са е налагало, освѣнъ съ убѣждения, и съ сила (това са види изъ възстанието на болѣрете противъ Бориса), е вжрвѣло и свободно народно движение, което слѣдъ време станало, като рѣчи, опозиция. Това е такова движение, въ което инстинктивно са е изказвала народната масса, която желала да сжхрани старите предания или която са увлекала съ друго учение, което отговаряло на нейниятъ вкусъ повече, нежели византийската книжевность.

Ние ще да разкажеме тука историята на бжлгарските *сுவѣрия*, които, така сжщо, както и черковната литература, сж преминале у другите православни славяне и произвѣле сж въ своето вре-